

"Jatta tuutko sä?" huutaa poika punaisessa talvitakissa minulle. Nyökkään ja katse maassa kävelen pojan luokse. Tyhjä käytävä on valaistu loisteputkilampuilla, joiden valo on kalpeaa ja se saa silmäni vuotamaan. Pyyhin varovasti niitä ja etusormeeni jää pitkä viiva mustaa ripsiväriä, en kuitenkaan välitä siitä. Poika kurkkii käytävän päässä olevasta ovesta ulos pakkaseen ja puhalttaa tupakan savuja suustaan. Savu leijailee muodostaen ilmaan kiehkuroita, jotka saavat minut yskimään. "Shh! Ole nyt hiljaa tai sä pilaat tän koko jutun" , poika tiuskaisee puoliksi kuiskaten ja yritän hillitä yskääni. Katson pojan mustia hiuksia, joita koskettaakseni olisin maksanut joskus miljoonia, mutta en enää. Ajoittain mietin, että tunnenko tuota poikaa enää. Tutustuin häneen, Pauliin kun ylä-aste alkoi. Silloin hän oli vielä tavallinen nuori poika muiden rinnalla, joka rakasti jääkiekkoa ja vietti perjantai-illat nuorisotalolla pelaamassa korttia. Pauli oli aina hauska ja luotettava kaveri kaikille, mutta yht´äkkiä hän muuttui, enkä tiedä miksi. Ensimmäisenä Pauli lopetti jääkiekon ja alkoi polttamaan tupakkaa, sen jälkeen hän riitaantui kaikkien kanssa, mutta minä pysyin hänen kaverinaan. Pauli ei ikinä ollut haukkunut minua tai ollut muutenkaan ilkeä, mutta ensimmäistä kertaa hän sanoi minulle viime jouluna, että olen lapsellinen enkä ymmärrä hänen juttujansa. Ehkä Pauli olikin oikeassa, en tosiaan ymmärrä enään hänen puuhiansa ja ajatuksiansa. En kuitenkaan antanut Paulin lisääntyvien moitteiden tai ilkeilyiden vaikuttaa ystävytytemme, vaikka hän on sanonutkin minulle monta kertaa todella rumasti. Tiedän ettei minun tarvitsisi kestää sellaista kohtelua, mitä saan Paulilta, mutta en osaa jättää häntä yksin. Ehkä minä vieläkin välitän hänestä kaikkien niiden tekojen jälkeen ja, vaikka tiedän ettei hän ole enää se sama ihminen johon kerran rakastuin. Ennen en uskonut siihen, että ihmiset voisivat muuttua, mutta olisin hullu jos en uskoisi siihen vieläkään. Pauli on muuttunut niin paljon, että en usko tuntevani häntä enää. "Okei nyt mä voin mennä, oota sä tässä" , Pauli sanoo ja pujahtaa ulos ovesta. En tiedä mitä hän on tekemässä tai, miksi olen mukana täällä, mutta Pauli sanoi tarvitsevansa kaveria. Uskon, että hän tekee jotain tyhmää ja vaarallista, mutta en osannut sanoa hänelle ei, koska olen niin heikko hänen lähellään. Kurkin oven raosta ulos. Järkytyksekseni näen kuinka Pauli sujauttelee reppuunsa lastausta odottavasta viinapullokoriasta pulloja. Hän on mennyt aivan liian pitkälle varastaessaan niitä, vaikka haluaisin juosta pois ja unohtaa Paulin, en pysty tehdä sitä hänelle. Tiedän, että Pauli ei tarvitse minua tässä ollenkaan, mutta silti en pysty juosta pois täältä, vaikka järkeni siihen pakottaakin. Epätoivoisena vilkuilen ympärilläni kalpeasti valaistuun käytävään, jonka toisessa päässä on täsmälleen samanlainen rautaovi kun tässäkin päässä. Kello on varmasti jo yli puolen yön, mutta Paulille vuorokaudenajoilla ei ole enää väliä. Jalkani särisevät, uskon sen ohtuvan kylmästä ja ehkä pelostanikin. Vilkaisen taas Paulia joka on siirtynyt toisen korin kohdalle. Vikkelästi hän sujauttaa pullon toisensa jälkeen reppuunsa, enkä ymmärrä milloin hän on oppinut toimimaan kuin ammattivaras. Vaikka Paulin taidot ovat ihailtavia en silti ihaile häntä pätkääkään, en tunne mitään kunnioitusta häntä kohtaan. Kunnioituksen sijasta tunnen jotain paljon kamalampaa kun katson Paulin vikkeliä käsiä, tummia hiuksia ja tikkumaisen kapeita jalkoja, tunnen rakkautta. Sekunit tuntuvat tunneilta ja kuulen takanani oven avautuvan, silloin tiedän, että nyt minun pitää juosta. Katson taakseni ja nään kaksi vartianasuihin pukeutunutta miestä, joista toinen huutaa jotain perääni, mutta en kuule kiihtyvien sydämeni lyöntejen lävitse mitään. Pääni lyö tyhjää kun juoksen ulos ovesta lastauspihalle. Paulikin on huomannut tilanteen ja hän sulkee ripeästi reppunsa. "Jätä ne tänne!" huudan Paulille, joka ottaa vielä muutaman maassa odottavan pullon käsiinsä. "No en todellakaan jätä!" Pauli sanoo ja pinkaisee juoksuun. Lastauspiha on jäinen ja liukas. Kaadun jäisellä kohdalla maahan ja yritän nousta nopeasti, mutta toiseen jalkaani sattuu. Katson epätoivoisena Pauliin, joka kääntyy katsomaan taakseen suoraan minua silmiin. Hetken olen näkevinäni hänen silmissään

myötätuntoa, mutta kuvittelen sen varmaankin itse. Silti en usko silmiäni kun Pauli kääntyy takaisin ja juoksee pois. En voi ymmärtää miten hän tekee tämän minulle. Tiedän, että voisin juosta, mutta se olisi jo liian myöhäistä. Toinen vartioista tarttuu hupustani kiinni ja vetäisee minut ylös, vaikka olisin normaalisti paniikissa tällaisessa tilanteessa, mutta nyt en pysty estämään kyyneliä valumasta. Iken hiljaa ja tuijotan kaukana siintävää talonnurkkaa, jonka taakse Pauli äsken juoksi. Vartiat puhuvat minulle jotain, mutta en kuule mitään paitsi oman itkuni. Heittäydyn veltoksi vartijan käsille ja annan hänen taluttaa minut takaisin sisälle. Koko matka vartioiden huoneeseen on pelkkää tyhjää, en kuule mitä vartiat puhuvat minulle. Loisteputkilamppujen valo sekoittuu kyynelissäni ja näen kaiken sumeasti. En vain voi ymmärtää, että Pauli juoksi pois ja jätti minut syylliseksi hänen omiin sotkuihinsa, vaikka minä olen yrittänyt ymmärtää häntä kun kaikki muut hänen ympäriltään ovat jo luovuttaneet. Tunne, jonka luulin olevan pakkasen vihlonta pistää rintaani, mutta nyt tiedän, että se on tuskaa. Kyyneleeni valuvat lämpiminä ja tiedän kuinka musta ripsivärini on varmaankin jo valunut koko naamalleni. Vapisen heikosti ja tunnen kipua toisessa jalassani kaatumisesta, mutta tiedän ettei fyysinen tuskani ole lähellekkään niin paha kuin henkinen tuskani tällä hetkellä. Ihminen johon aina luotin ja jonka annoin vapaasti satuttaa minua hylkäsi minut, vaikka minä en ikinä hylännyt häntä. Olin Paulille kuin uniriepu pienelle lapselle, hän saattoi kohdella minua niin huonosti välillä, heittää nurkkaan ja talloa, mutta aina lopulta hän tuli takaisin luokseni tarviten minua. Eikä hän takaisin tullessaan pyytänyt anteeksi, esitti kuin mitään ei koskaan olisi tapahtunutkaan ja odotti minun vain ymmärtävän ja antavan hänelle anteeksi pyytämättäkin. Tein niin typerästi ja vihasin itseäni, koska muutuin omissa silmissäni aivan mitättömäksi, kun oli Paulin kanssa. Minulla ja minun ajatuksillani tai tunteillani ei ollut silloin itsellenikään väliä. Sokeana autoin Paulia ja pakotin itseäni ymmärtämään, että minun täytyisi olla hänelle kiltti, koska hänellä ei ollut muita kuin minut. Epätoivoisena uskoin Paulin vielä muuttuvan entiselleen. En vain huomannut tarpeeksi ajoissa, ettei Pauli koskaan enää muuttuisi sellaiseksi ihmiseksi, jota rakastin niin paljon. Ja nyt Paulin juostessa pois ja jättäen minut syylliseksi kaikkeen tähän mitä minä en ikinä olisi tehnyt, sammutti hän viimeisenkin toivon sisälläni siitä, että vanha tuntemani Pauli olisi vielä elossa. Se ihminen, jota rakastin on huuhtoutunut viinan mukana alas Paulin kurkusta ja kadonnut tupakan savuna ilmaan piirtäen matkallaan kauniita savukiehkuroita muistoksi itsestään. Välttelin heikkona totuutta, mutta nyt katson sitä suoraan silmiin ja näen sen kirkkaampana kuin koskaan ennen, sitä Paulia jota rakastin ei ole enää olemassa.